

פסחים ל

פסיקת הלכה: אמר רבא: הלכתא,

שלא בזמנו	חמץ בזמנו - בפסח	בין במינו בין שלא במינו
מותר, כרבי שמעון	אסור במשהו, כרב	

קושי: ומי אמר רבא הכי? והאמר רבא: רבי שמעון קנסא קניס, הואיל ועבר עליו בבל יראה ובל ימצא!

תירוץ: הני מילי - בעיניה, אבל על ידי תערובת - לא.

עקביות בשיטתו: ואזדא רבא לטעמיה, דאמר רבא: כי הוינן בי רב נחמן, כי הוו נפקי שבעה יומי דפסחא, אמר לן: פוקו וזבינו חמירא דבני חילא.

הכשרת כלים

דין: אמר רב: קדירות בפסח ישברו.

קושי: ואמאי? לשהינהו אחר הפסח, וליעבד בהו שלא במינן!

תירוץ: גזירה דילמא אתו למיעבד בהו במינו.

דעה אחרת: ושמואל אמר: לא ישברו, אבל משהי להו לאחר זמנו, ועביד בהו בין במינו בין שלא במינו.

עקביות בשיטתו: ואזדא שמואל לטעמיה, דאמר שמואל להנהו דמזבני כנדי: אשוו זביני אכנדיכי, ואי לא - דרשינא לכו כרבי שמעון.

קושי: ולידרוש להו, דהא שמואל כרבי שמעון סבירא ליה!

תירוץ: אתריה דרב הוה.

עוד דין בכלי חרס: ההוא תנורא דטחו ביה טיחיא, אסרה רבא בר אהילאי למיכליה לריפתא אפילו במילחא לעולם, דילמא אתי למיכליה בכותחא.

קושי: מיתיבי: **אין לשיין את העיסה בחלב, ואם לש - כל הפת כולה אסורה, מפני הרגל עבירה.**

כיצא בו, אין טשיין את התנור באליה, ואם טש - כל הפת כולה אסורה, עד שיסיק את התנור, הא הוסק התנור - מיהא שרי.

אין תירוץ: תיובתא דרבא בר אהילאי! תיובתא.

קושי על דינו של רב לאור הקושי נגד רבא בר אהילאי: אמר ליה רבינא לרב אשי: וכי מאחר דאיתותב רבא בר אהילאי, אמאי קאמר רב קדירות בפסח ישברו?

רב: קדירות בפסח ישברו	ברייתא - אין טשיין את התנור באליה, ואם טש - כל הפת כולה אסורה, עד שיסיק את התנור, הא הוסק התנור - מיהא שרי.	
לא	כן	האם אפשר להכשיר?
בקדירה של חרס	תנור של מתכת	תירוץ 1
הסיקן מבחוץ	הסיקן מבפנים	תירוץ 2 - הא והא בשל חרס

הצעה ודחייתה מתוך תירוץ 2: וכי תימא הכי נמי ליעבד ליה הסקה מבפנים - חייס עליה משום דפקעה.

מסקנה שנובעת מזה: הלכך, האי בוכיא - הסיקו מבחוץ הוא, ואסור. ואי מלייה גומרי - שפיר דמי.

שאלה בענייני הכשרת סכינים לפסח: אמר ליה רבינא לרב אשי: הני סכיני בפסחא היכי עבדינן להו? **תשובה:** אמר ליה: לדידי חדתא קא עבדינן.

קושי: אמר ליה: תינח מר דאפשר ליה, דלא אפשר ליה מאי?

הסבר תשובתו לאור הקושי: אמר ליה: אנא כעין חדתא קאמינא; קתייהו בטינא, ופרזלייהו בנורא, והדר מעיילנא לקתייהו ברותחין.

פסיקת ההלכה בנושא הכשרת סכין: הלכתא: אידי ואידי ברותחין, ובכלי ראשון.

דין בהכשרת מצקת עשוי מעץ: אמר רב הונא בריה דרב יהושע: עץ פרור מגעילו ברותחין ובכלי ראשון. קסבר: כבולעו כד פולטו.

שאלה: בעו מיניה מאמימר: הני מאני דקוניא מהו לאישתמושי בהו בפסחא?

• ירוקא לא תיבעי לך - דודאי אסירי.

• כי תיבעי לך - אוכמי וחירי מאי?

○ והיכא דאית בהו קרטופני - לא תיבעי לך, דודאי אסירי.

○ כי תיבעי לך - דשיעי מאי?

תשובה: אמר להו: חזינא להו דמידיית, אלמא בלעי ואסירי. והתורה העידה על כלי חרס שאינו יוצא מידי דופיו לעולם.

קושי: ומאי שנא לענין יין נסך, דדריש מרימר: מאני דקוניא, בין אוכמא בין חירי ובין ירוקי - שרי.

הצעה לתרץ ודחייתה: וכי תימא: יין נסך - דרבנן, חמץ - דאורייתא. כל דתקון רבנן - כעין דאורייתא תקון.

תירוץ: אמר ליה: זה תשמישו על ידי חמין, וזה תשמישו על ידי צונן

עוד בהכשרת כלים: אמר רבא בר אבא אמר רב חייא בר אשי אמר שמואל: כל הכלים שנשתמשו בהן חמץ בצונן - משתמש בהן מצה, חוץ מן בית שאור, הואיל שחימוצו קשה.

עוד כלים שדיניהם דומה: אמר רב אשי: ובית חרוסת כבית שאור שחימוצו קשה דמי.

עוד כלים שדיניהם דומה: אמר רבא: הני אגני דמחוזא, הואיל ותדירי למילש בהו חמירא, ומשהו בהו חמירא - כבית שאור שחימוצו קשה דמי.

קושי: פשיטא!

תירוץ: מהו דתימא: כיון דרויחא - שליט בהו אורא ולא בלעי, קא משמע לן.

מאתר הדרן והרבנית מישל כהן פרבר

• hadran.org.il •